

CONSECTARIUM III.

Realis pres-

Corpus Christi est sub specie panis, & sanguis sub specie vi-
ni in Eucha-
stia vini; vi verborum: ipsum autem Corpus sub specie vi-
nii in Eucha-
stia confiteo, & sanguis sub specie panis: animaque sub utraque,
vi naturalis illius connexionis, & concomitantis, que par-
tes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit non am-
plius moriuntur, inter se copulantur: Divinitas porro pro-
ppter admirabilem illam ejus cum corpore, & anima hypo-
statim uniuersum.

Verba sunt Concilii Trid. fess. 13. c. 3. Quædam igitur

funa in Sacramento Eucharistie ex vi, & efficientia Con-

secrationis: nam cum verba illa efficiunt quicquid signifi-

cant, id est in Sacramento vi Sacramenti divinorum rerum

Scriptores dixerint, quod verborum forma exprimitur: Ita ut si contingat aliquid ab aliis rebus omnino sejundum

esse, sicut in triduo mortis Anima separata erat a Corpore

Christi: id solum quod forma significat, in Sacramento ef-

fectu eterna non sit in eo extaret. Quædam vero in Sa-

cremento continentur, quod illis rebus conjuncta est, que

formas exprimitur. Nam cum forma, quæ ad panem con-

secrandum adhibetur, Corpus Domini significat, cum dici-

tur, *Hoc est Corpus meum, ipsius Christi Domini Corpus*, ut verborum in Eucharistia erit. At quia Corpori Sanguinis,

Anima, & Divinitas, Perfonatio Verbi Divini conjungun-

tur, haec quoque in Sacramento erant omnia, non quidem

ex Consecrationis virtute, sed ex necessaria concomitania,

ut ea, quæ Corpori conjuncta sunt. Si enim duo aliqui in-

ter se recipi conjunguntur, ubi unum sit alterum, etiam erat

neccesaria est. Ita hoc fidei dogma explicit Concil. Trid. Ca-

techilium, post S. Thom. p. q. 76. s. 1.

Conferatur ex cap. Necessario, diff. 2. de Consecr. quod

ex epist. S. Cyrilli, & Synodi Alexandrinae ad Nestorium de-

fussum est, cuius hæc sunt verba: *Annanianus secun-*
dum carnem mortem unigeniti Filius Dei, id est, Iesu Christi,
& Resurrectionem ejus, & in calice Afcensionem patiter
confidentes, inernuntur celebrantes in Ecclesiis sacrificii ser-
vitium. Si etiam ad Myticas Benedictiones accedimus, &
fanfisciamur, particeps famili Corporis, & patris Sanguinis Christi omnino nostrum Redemptorem esse, non ut com-
monem carnem percipiantur, Quid abit, nec ut viri san-
ctissimi, & Verbo conjuncti secundum dignitatem unitare,
aut securi vivi possidentis habitationem, sed vere vio-
letasticum, & ipsius Verbi propria factam. Cato autem vi-
uifera, & ipsius Verbi divini propria facta per naturæ no-
stra assumptionem in Eucharistie Sacramento non esse,
sunt ipsa etiam Divinitas, & Persona Verbi eidem conjunc-
ta est, in eodemque Sacramento concomitante exiliet.

Totum igitur Christum sub unaqua specie conti-

nuo dogma fidelis est, Concilii Trid. definitione firmatum,

fess. 3. can. 3.

CONSECTARIUM IV.

Non solum in utraque specie, sed in quavis utrinque
specie particula totum Christum contineri, dogma Fidei est.

Id facile colligitur ex Evangelistis. Neque enim creden-

dum est (inquit Catechismus Concilii) singula panis fra-

sta propria verborum forma a Domino conferata esse, sed

eadem summi omnium panem, qui ad sacra Mysteria confi-

da, atque Apostoli distribuenda fatus futurus esset: id

Luc. 22. 27.

quod de Calice factum esse apparet, cum ipse dixit: *A-*

cepsit, & dividit inter vos. Hinc pars Singulis, diff. 1. de

Confer. sumptum ex Praefatione Dominicæ 5. post Epiph-
ianam in Missali Ambrosiano, & in Sacramento S. Grego-
rii: Singuli (inquit) accipiunt Christum Dominum, & in
singulis portiunculis votus est: nec per singulas ministrantur,
sed integrum se præbet in singulis. Et cap. Ubi, eccl. Di-
stinctione: Ubi pars est Corpus, est & totum. Entra-
re est in Corpus Domini, & in Manu, quæ in ejus
figura praecedit, de qua dicitur: Qui plus colligat, non
habuit amplius, neque qui minus paraverat, inventus mi-
nus. Non est omnino quantitas vobis in hoc estimanda
Mysteriorum, sed virtus Sacramenti spiritualis.

Confiratur ex Concilio Trid. fess. 3. can. 3: si quis ne-

gaverit in venerabili Sacramento Eucharistie sub unaqua-

que specie, & singulis cuiusque speciei partibus, separa-

tione facta, totum Christum considerari. Anathema sit.

Rationale etiam confirmatur hæc propositio. Christus Do-

mimus in hoc Sacramento non est, ut in loco: locus enim

ipsa consequitur, ut magnitudine aliqua praedita sunt:

Christus autem Dominus non est in Sacramento, ut mag-

num, ut parvus est, quod ad quantitatem attinet, sed

ut substantia est: substantia enim panis ista Christi substan-

tia, non in magnitudinem, ut quantitate convertitur:

nemo vero dubitat substantiam aquæ in parvo, arqui-

in magno spacio contineri: nam & aeris substantia, tota-

que ejus natura sit in parvo, ut in magna aeris parte;

itemque tota aquæ natura non minus in uana quam in

fumine infusa, necesse est. Cum igitur panis substantia

Corpus Domini nostri succedit, fateri oportet, ad cum

ad Terram promissum pervenirent. Cumque eleva-

retur Arca, dicebat Moyses: *Surge, Domine, & dispellitur*

Chri-

De Sacramento Eucharistie.

247

Christi in
Eucharistia
adoratio
realis pri-
sentis con-
secrationis.

Christum in Eucharistia adorandum, si vere, & realiter, in es praesens credatur, Theodorus Beza Calvinianæ Sectæ columnam alterum, lib. De Cœna Domini contra Propheta- tum Lutheranum, diftere afferit, illud (inquit) praeter eius denixer, qui adoracionem iherusalem in linguis, qui nam Christum respicit corporaliter, ut in cœlis, cum pane adesse, dari, & sumi facias. Id enim si ita crederem, adoracionem illius profecto non modo tolerabilem, & religiosam, sed etiam necessariam arbitratur. Porro Calvinianum Lutheranum concordium, & communionem invenirent in Pseudo-Synodo suo Carentonico, an. 1631, non obstante corum opinione de praesencia reali Corporis Christi in Eucharistia, quam quidem opinionem nullum habere venenum, nulla re nos implicari, quia si oppositi pessimi, seu carissimi, seu honoris Dei aut bono hominum, affecti, nullus eisdem Carentonico Minister Apologeticus pro Decr. Syn. Carentonico, quem dedit an. 1633, & cui Minister omnes Carentonici prius subscriberunt. Cum igitur adoratio Christi in Eucharistia sit necessaria, suppedita sit praesencia reali Salvatoris in hoc Sacramento, nullum venenum huicmodi adoracionis subest, nec est contraria pietati, honoris Dei, aut bono hominum, adeoque idololatria, aut superstitionis accusari non possunt. Catholicis, qui Christum in Sacramento adorant. Non enim ad species panis, & vini adoratio illa, sive supremus honor uni Deo deus referatur, sed ad Christum unigenitum Deum Filium speciem involutum, sicut honor, qui Regi exhibetur, non deferetur eum palio: & tamen nemo mens competrere existimaret illum, qui Regem venerari nollet, nisi pallio, & vestibus exornum, ne forte veiles ejus, & pallium eodem honore quo ejus Majestatem preceperunt: in igitur infantis homines, qui Christum in Eucharistia nolunt adorare, ne species quibus circumveniatur, adorare pariter videantur. Symbola autem externa, sive species panis, & vini Christum velantes, sive speciem, & ero humilis in celis meis: & cum ancillis, de quibus locutus erit, gloriifice appeteo. Cum igitur in Eucharistia Christum ipsum Dominum, qui omni nobis bona proueniunt, preteuenimus habentes, quo dace per defensum hujus mundi ad celestem patriam peregrinans, cujus virtute Jordani aquæ siccan, id est calamites, tentacions, pericula in hijs mortalibus vix cariculo nos circumdantia, evadimus: cujus auxilio perdit illus civitas munitiones corrunt, cujus Princeps Diabolus: cives homines impii, propagula superbia, vitiorumque omne genus: quidini Sanctissimum illud Sacramentum Arca longe præstans per Parochiam, & domicilia nostra circumferre licet, ut eis Christus in ipsa Eucharistia realiter, præfens benedicat: præferim cura id Christi getis, beneficisque commemorandis plurius serviat? Cum enim hic mortalis ageret, nostrumq[ue] salutem operatur, in medio populi conversatus, peccatores, & pauperes non deficiens, totam Judæam, & Galilæam circumducit Prædictus Euangelium Regni, & Matth. 24. fauans omnes languorem, & omnem infirmitatem in populo. Superbit igitur Melch., id est, haræc factionis contradictione, irrationeque contempta, Eucharistiam, cum triumphali veluti pompa circumgeliatur, cultus religioso prosequatur: Christum adoremus facis symbolis circumveatum; Ducem itineris nostri, qui & via est, quæ ad Deum pervenientem, sequi Regem nostrum stipare, Salvatori nostro adhaerere, getiamus; Fide, spe, caritate, humiliante, quibus interior adoratio constat, ipsum colamus, intercessione illam adoracionem extensis eriam signis, nudatione scilicet capitum, genitrixibus, acceptione cœrorum, thuris fragrantia, totiusq[ue] corporis habita ad pietatem, & modestiam compositio, significamus: Autorem felut nolite, & consummatorem Iesum, qui Tabernaculum suum in Sole posuit, Corpore, Sanguine, Anima, Divinitate, in admirabilis Sacramento præfentem oculis fidei apicentes, orantque ut si fæs dedi pro nobis in pretium, tribuatis que se nobis in pabulum, tandem post hujus vite curricu-

lus ob-

casus in-

stitutus sit

follementis

Corporis

Christi.

Tribus itaque de caulis Sollemnitatis Corporis Christi ab Urbano IV. Pontifice Maximo instituta est, Diplomatica da- to Urbe veteri. 8. Septembris, an. 1269. & a Clemente V. in Concilio Oecumenico Viennensi anno 1311, confirmata. Tribus in memoriam beneficii a Christo Domine, & Salvatore nostro in Christianis collati hujus admirabilis in-

stitutione Sacramenti, & ad publicum granum animi signifi- cationem: ob tam preciosum, tam suave, tam delectabile divini in nos amoris pignus. Secundo, ad confundendam Haræticorum perfidiam, & infamiam, qui tanti Mysterii veritatem impugnare aui sunt, vel etiam mandato, & haræticorum triumplum agere ut ejus adversarii in confessio[n]i tanti splendoris, & in tanta uiritate Ecclesiæ lexitis positi, vel debilitati, & frasti tabescant, vel padore afflitti, & confusi aliquando resplicant.

Tribus itaque de caulis Sollemnitatis Corporis Christi ab Urbano IV. Pontifice Maximo instituta est, Diplomatica da- to Urbe veteri. 8. Septembris, an. 1269. & a Clemente V. in Concilio Oecumenico Viennensi anno 1311, confirmata. Tribus in memoriam beneficii a Christo Domine, & Salvatore nostro in Christianis collati hujus admirabilis in-

stitutione Sacramenti, & ad publicum granum animi signifi- cationem: ob tam preciosum, tam suave, tam delectabile divini in nos amoris pignus. Secundo, ad confundendam Haræticorum perfidiam, & infamiam, qui tanti Mysterii veritatem impugnare aui sunt, vel etiam mandato, & haræticorum triumplum agere ut ejus adversarii in confessio[n]i tanti splendoris, & in tanta uiritate Ecclesiæ lexitis positi, vel debilitati, & frasti tabescant, vel padore afflitti, & confusi aliquando resplicant.

Tribus itaque de caulis Sollemnitatis Corporis Christi ab Urbano IV. Pontifice Maximo instituta est, Diplomatica da- to Urbe veteri. 8. Septembris, an. 1269. & a Clemente V. in Concilio Oecumenico Viennensi anno 1311, confirmata. Tribus in memoriam beneficii a Christo Domine, & Salvatore nostro in Christianis collati hujus admirabilis Sacramentum in publica supplicatione, seu Processione cir- cumgeliatur, per seculi fuerint, & ad sacram Communionem accelerant. Processionem illam follementum Divina inspiratione introductam, ait Concil. Senonense anno 1320, celebratur. De his & Concil. Mediolanense 4. sub s. Ca-

rolo Borromeo.

In tam sacra pars supplicatione, aliisque Processioni- bus, lados, chores, spectacula, aliisque ridiculas actiones, aut personas, quæ scenam potius deceant, quam Eccliam, & quicquid denique pompa secularem sapit, iniun- ciatur ne patiantur Episcopi, & Parochialium Ecclæstiarum Rectores: ne plebs Spectaculorum avida in vicis, & plausis inani curiositas impulsu magis, quam pietatis affectu confluat, & viri promiscuæ cum mulieribus ad pompa intuentur, velut in Theatrum congregantur, aut ex ædi-

fice.

senestris prospicent. Observeturque Deo. Conc. Remensis anni 1583. cuius hoc sunt verba: In sollemni Feste Suppliationis Corporis Christi, obseruant excede Canon de laudis prohibendis diebus festi, neque larva, & peronatis homines adesse permittantur, qui populum a religiosa contemplatione, & adoratione tanti Mysterii avocent. Abusus autem quacumque confusuram firmatos monitionibus primum & adhortacionibus, non intentata, si opus sit, Anathematis pena, refecare debent Episcopi.

In sollemni Processione Re Reliquia illa, sed Sanctissimum dumtaxat Domini Corpus, ut veteris instituti, Ecclesiastique Romanae Matris confundendis est, feratur. Ita statuit Conc. Mediolanense 4. sub S. Carolo.

CONSECTARIUM VIII.

Regula circa Sanctissimi Eucharistie Sacramenti Expunctionem.

Regulares exponeant publice ut adseratur, populo preponant ab Ecclesia, venerabile Sacramentum, nec Subdationes recipiantur in nomine, ut etiam ponant sine licentia Episcopi. Caudam ne nimis frequentia expositio-positions Sacramenti reverentia minutat.

Christus Dominus in Sanctissimo Eucharistie Sacramento non possunt publice ut adseratur, populo preponant ab Ecclesia, universitate confundit. Si quid autem vera per orbem frequentias Ecclesia, quin ita factendum sit dispositio, infestans inania est (Inquit S. Ang. Epist. 54. alias 118. ad Januar. 14). Proponit autem decet primo in Feto Corporis Christi, & per Ostatas: deinde, quoties Episcoporum perferunt gravibus de causis, Religionis, regnive utilitatem spectantibus: quoties denique publicam Venerabilis Sacramenti expositionem opportunit, ut utilem esse iudicaverit ad Fideium pietate excitantam, vel foventandam. Abliges singulari porro Episcopi licentia, in quibuscumque Ecclesiis, etiam Regularium, quavis immunitate, & privilegio gaudentium exponi publice non potest, ut respondit non fuisse Romanus Congreg. Conc. Trid. Clericorum Gallicanus declaratus anno 1655. Ita statuit Concil. Provincialis Coloniensis a Nicolao de Gue S. R. E. Cardinali, & Romani Pontificis per Germaniam a Latere Legato congregatum anno 1452. Ad maiorem (inquit) honorem Sanctissimi Sacramenti statutum, quod deinceps ipsum Sanctissimum Sacramentum, nullatenus vobis in quaunque Monasterio ponatur, aut referatur, nisi in Sanctissimo Fatio Corporis Christi cum suis Officiis, & extra huiusmodi Feia cum suis Officiis, solum in anno, in qualibet civitate, aut oppido, seu Parochia, velox singulari induit Ordinarii, aut alias pro pace, vel alia necessitate imminentia ex indispositione Republicam pragmatave: ipse rite cum summa reverentia, aquo devotione: in primis istam laudabilis confundens huius Merepolitis, & Cathedrales Ecclesiasticas Suffraganeorum ejusdem semper salvus.

Ita Conc. Mechlinense anno 1607. Tit. 7. cap. 8. Separantia Eucharistia, & utiliter ad pepuli devotionem, interdum in publica supplicationibus deferunt s' potissimum vero in Festa Sacro Christi Corpori consecratio eiusque O. Eusebio. Sed ne nimis frequenter ministras reverentiam, ratione extra predicta tempora id fiat, & nonnius in arduis exercitiis, & publica necessitate, vel utilitate. Quod quidem Conc. a Paulo V. Pontifice Maximo laudatum, & approbatum est.

Cone. Provinciale, 3. Mediolan. Tit. De iis, que ad factam Ecclesiastitiam pertinent, verat, Ne cum nubis, procellis, turbinis, aut grandines impendat, Sacerdos ad tempore processum arcanam vestimentum adduciat, in quo Sanctissimum Eucharistie Sacramentum afferatur; sed Tabernaculum ubi illud in Altari reconditur, parafaciat litteris: tumque in eis conscripta litteris, atque religiose a preciis eius rei causa institutas, patet legiologus pronounces.

Cone. Provinciale Mediolanense 4. p. 2. sub eodem Titulo, de SS. Sacramenti Expunctione ita statuit: Oratio Quadragesima Horarum religiose instituta, ut perenne sanctissime, sumptuariisque animarum fructuositatem, confutemus, & decriminus: primo ut in eis solum Ecclesiis facilius, rite regularius fieri, celebretur, in quibus Sanctissimum Sacramentum afferatur: ne vero in omniibus, sed in illis tantummodo, quas Episcopus statuerit.

Fiat autem in conspectu Sanctissimi Sacramentum, quod a Tabernaculo expositum, in majori, aliisque, & Episcopos ita confertur, Altari propriam collocetur.

Quod ut eum dignitate, decoro, religiose agatur, Altaris, vel Capelle, ubi expontur, collaburis, organis, tuis deinceps sit, ac religiosus. Cerei praterea in Altari confessi ad summum decessum, minimum vero sex decessus statim, ac longitudine colligentur.

Orationis inicio cum Sanctissimum Sacramentum palam proponendum est, primus datis sollemnieter de more pidiit illius diei, vespero, & iterum eo die paulo ante campanarum signis, prefens adiit cum Sacerdos pluvialis induitus, qui illud religiose proponat sum illius Ecclesiis, ubi Oratio sumatur, aut rotis Parochia, si Ecclesia Parochialis est. Clericus superpellice vestitus, qui in hac fundatione illo adiutor, si vero quicunquem in Clericis vel Parochia, vel Ecclesia parviores sunt quam sex, illi aliunde evocentur, ut ne conuero pauciores absint, bigne cum luminibus accessus: tam

De Sacramento Eucharistie.

nuit a prisca temporibus, & nunc tenet Ecclesia, quae per nos dialis orbem Catholicam nominatur.

Hinc Concil. Provinciale Bituricensis anno 1584. celebratum, & a Sexto V. Pontifice Maximo confirmatum, asserta realis presentia Corporis, & Sanguinis Christi in Eucharistia veritate, & Transubstantiationis fide Canonibus primo, & secundo, sic de accidentibus superficiis pronuntiat: Negantur accidentia panis, & vini in Sacramento Eucharistie sine substantia panis, & vini manere, Anathematice feriantur, & Heretici conseruantur.

Divina autem omnipotenta fieri posse, ut accidentia sunt subiecto sustententur, ostendit ex S. Basilio Hom. 6. in Hexameron, ubi lucem prima die creatam triduo subiecto infinitus maniferte scribit, quarta vero, die in Sole collectam, atque confluentam. Tunc enim (inquit) ipsa natura lucis producta est: nam hoc Solis corpus eo conditione est, ut illi primogenito luci vehiculum sit. Atque in credibili omnini videatur, & a Fidei abhorre, quod dictum mihi est, alius nimis quoddam esse a luce splendor, alius vero ipsum corpus subsidenti luci, ab subiectum. Primum enim omnes composita fidei a nobis solent in ipsam essentiam suscipiunt, & in eam, quae ipsi accidit, qualitatem. Ut igitur diversa sunt haec natura, albido, & corpus dealbatio, & ea, quae modo dicitur, differentia quidem, unita tamen sunt potentia Creatoris. Itaque dicitur mihi, fides hoc auctoritate solis corpora separationem mittit, ut sibi possit separari a se posse, ea re ipsa sejungi facultate Creatoris usque natura possit.

Triplex autem rationem aget S. Th. & ex eo Concilii Trid. Catechismus, cur Corpus, & Sanguinem suum sub alieno Speciebus nobis dare Christus volenter, idque convenientissime factum probat; primo quidem, quia non est confutum hominibus, sed horribile, carnem hominis comedere, & sanguinem bibere: & ideo proponuntur nobis caro, & Sanguis Christi sumendum sub Speciebus illorum quae frequenter in umino huminis venient, scilicet panis, & vini. Secundo, hoc non sacramentum ab infidelibus consideretur, si habet specie propria Dominum nostrum manducemus. Terterio, ut dum vobis Corpus, & Sanguinem Domini nostri sumimus, hoc proficiat ad meritum Fidei. Quod quidem, ut S. Gregorius sententia perulgavit est, Ibi non habet meritum, ubi humani ratio praecepit experientiam. Unde Doctor idem Angelicus in Officio SS. Sacramentum ait: Accidens sine substantia in eodem existunt ut Fides locum habeat, dum visibiliter sumuntur sub aliena specie occultantur. Et sensus a deinceps immunes redantur, qui de accidentibus iudicant fibi noxi.

Sensus quidem decipi. Auctores aliqui Ecclesiasticis dicunt, non quod accidentia panis, & vini diuidantur, sed quod corum relatio erroris occasionem prabere possit ratione caligini, & fidei lumine non illustrata. S. Od. Cameracensis Episcopus in can. Misce, Dist. 3. Inuit est versus Sanguis vero fidei exterius est falsum verum vera species. Sentitur vimum, & non est; non appetet Sanguis, & est: sensus decipitur qualitate: certe sentitur fides rei veritatem: ideoque Sanguis dicitur Fides Mysterium, quia Sanguinem Fides credit inutus occultum. Ita Joannes Vitalis in Speculum Moralium: Vox quidem vox fidei est, sed manus sunt Eusebii: sicut talus Iacob deceptus fuit, & non audiret: sicut in illo Sacramento vimus, gustus, olfactus decipitur: quia secundum judicium istorum sensuum nihil sit videatur esse nisi panis, & vinos: sed auditus non decipitur. Auditus enim Hoc est Corpus meum: Et veraciter est. Ita ante hos Augustinus & Cyrillos Hierosol. Catech. 6. Mylagog. Nam est sensus aliud ibi renuntiat, Fides tamen te confirmat, non iudicis rem ex gustu, sed ex circa ultimam dubitationem Fides certus reddit.... Qui videtur panis, non panis est, quoniam gustu visus est: quod videtur vimum, non vimum est, quoniam est gustus conseruat. Ita Ruthenus, Adoro. S. Th. adscriptus: Vimus, gustus, talius in te fallitur, sed auditu solo tuo creditur.

Ita ipse S. Th. Opus. 58. De Sacramento Altaris (ita men ipsius est) c. 7. Sicut (inquit) primorum parentum credulitas incipit ex auditu veridabilis, fidei cibum habentem mortem velatum, & in eo sensu sensum verum ne delicit: sic cognit, ut sibi salvandorum incipiat ex auditu verbis Salvatoris, fidei cibum habentem veram rationem ab conditum, & in quo nobis sensus pie sunt decipi, prater auditum, ut si fides ex auditu tantum, & non ex visu, vel aliis sensibus: auditus autem per verbum Christi, id Cen. 27. adumbratur ait in benedictione Jacob, ubi sensus Isaac fuit decipi, putens ferebatur Eusebii, dum sensus similitudinem ejus, nempe Jacob, qui velutib[us] Eusebii velut erat, Isaac & Rebecka, quod malulus, & formidans, significat, duas naturen in nobis, corpus, & animam: malulus, qui magis solet esse manibus, & exterioribus plus intendit, significat exteriorum hominem, id est corpus cum suis sensibus: stemma, quae domi regit, & familiam regit, interiorum hominem, id est animam, quae salutis lux, & allorum eorum gerit. Jacob bonus, & formosus, habitans in tabernaculo, quem di-

Nat. Alex. Theol. Tom. I,

nuit Rebecca, id est fidelis Animus, significat verum Cor-

pus Christi. Eusebii, quem amat Isaac, id est corpus, eo quod de cibis illius velatur, significat substantiam panis, quia cum ejus accidentibus. Dum itaque Isaac, quasi homo exterior, id est Sacerdos, benedit, substantia panis, & qui velles manere circa Jacob, id est circa Corpus Christi, illi & sensus notri falluntur. Ita fallitur vultus Iacob, caliginosus, id est, debilis corporis nostri, qui putat praeculc habere se Eusebii, id est panem; & tantum videt velutus, id est Corpus Christi. Ibi fallitur gustus, qui patet se comedere cibum Eusebii, id est panem; & gustus tantum similitudinem ejus. Ibi fallitur olfactus, qui putat se sentire odorem Eusebii, id est panis, qui vere non est ibi: sed sentit odorem vestimentorum ejus, id est spectrum panis, quibus velutum est Corpus Christi. Sapiens erat Isaac, sed in cognitione Eusebii fallitur: sic exterritor homo noster in iudicio de pane Altaris fallitur, præterquam auditus. Unde ait: Vox quidem vox Jacob, est: fidei manus autem manus sunt Eusebii. Manus quas tangit, est fides: fides sunt Eusebii: nihil falsus: vox dicentis, Ego sum, vox est Jacob: nihil verius: Similiter Sacramentum quod tangit, substantia panis est: nihil falsus: vox Christi tangit, Hoc est Corpus meum: nihil verius.

Venerabimur ut proprie logui amamus, dicendum est, sensus non fallit, cum percipiunt accidentia sensibilia subjecto suo definita. Sunt enim ibi secundum rei veritatem accidentia, quae sensibus diuidantur. Intellectus autem, cuius proprium obiectum est substantia per fidem a deoperatione preservatur. Fides vero non est contra sensum, sed de eis de, quod sensus non ait. Verba sunt S. Th. p. q. 75. art. 5. in Responsione ad secundam, & tertiam Objectionem. Quia Responsio magis dogmatica est, & doctrina S. Augustini plane consentanea, docentes, munus vero minus esse de sensum perceptionibus, objectuque sensibiliudicare. Non solum autem rationalis vita de sensibilibus, sed de ipsis que sensibus judicant: cur in aqua rerum infrastratum sporet appareat, cum rectus sit, & cur ita per oculos sentire necesse sit: nam ipse affectus oculorum renunciare id potest, judicare autem nullo modo. Verba sunt S. Augustini Lib. De vera Religione, c. 29.

Falsum est grande miraculum (inquit Scriptura N. 26. Grande misericordia parens, filii illius non perirent. Magis in Eucharistia miraculum contingit, ut substantia panis, & vini perirent, seu potius in substantiam Corporis, & Sanguinem Christi transmutata, sibi fidei sententia perulgavit est, Ibi non habet meritum, ubi humani ratio praecepit experientiam. Unde Doctor idem Angelicus in Officio SS. Sacramentum ait: Accidens sine substantia in eodem existunt ut Fides locum habeat, dum visibiliter sumuntur sub aliena specie occultantur. Et sensus a deinceps immunes redantur, qui de accidentibus iudicant fibi noxi.

Sensus quidem decipi. Auctores aliqui Ecclesiasticis dicunt,

non quod accidentia panis, & vini diuidantur, sed

quod corum relatio erroris occasionem prabere possit ratione caligini, & fidei lumine non illustrata. S. Od. Cameracensis Episcopus in can. Misce, Dist. 3. Inuit est versus

Sanguis vero fidei exterius est falsum verum vera species.

Sentitur vimum, & non est; non appetet Sanguis, & est:

sensus decipitur qualitate: certe sentitur fides rei veritatem:

ideoque Sanguis dicitur Fides Mysterium, quia Sanguinem Fides credit inutus occultum. Ita Joannes Vitalis in Speculum Moralium: Vox quidem vox fidei est, sed manus sunt Eusebii: sicut talus Iacob deceptus fuit, & non audiret: sicut in illo Sacramento sumimus, gustus, olfactus decipitur: quia secundum dubitationem Fides certus reddit.... Qui videtur panis, non panis est, quoniam gustu visus est: quod videtur vimum, non vimum est, quoniam est gustus conseruat. Ita Ruthenus, Adoro. S. Th. adscriptus: Vimus, gustus, talius in te fallitur, sed auditu solo tuo creditur.

Venerabimur si novis Philosophia placitis addicti,

quae videmus in Hofta conferata figuram, abdinem,

quem gustum saporem, quam tangimus extensionem, no-

minare accidentia refugiam: quia sensus perceptionibus,

non percipiunt, sed maneat, omnipotenti Dei manu, qui Appen. Job 25. 7.

de terram super nibilum, & extendit Aquilonem super

nibilum, sufficiens, ut Christo Regi gloria sit inhar-

copopei, vel in illar nubis: quae Tabernaculum federis, &

Arcu Domini obumbrabit.

Venerabimur si novis Philosophia placitis addicti,

quae videmus in Hofta conferata figuram, abdinem,

quem gustum saporem, quam tangimus extensionem, no-

minare accidentia refugiam: quia sensus perceptionibus,

non percipiunt, sed maneat, omnipotenti Dei manu, qui Appen. Job 25. 7.

de terram super nibilum, & extendit Aquilonem super

nibilum, sufficiens, ut Christo Regi gloria sit inhar-

copopei, vel in illar nubis: quae Tabernaculum federis, &

Arcu Domini obumbrabit.

Venerabimur si novis Philosophia placitis addicti,

quae videmus in Hofta conferata figuram, abdinem,

quem gustum saporem, quam tangimus extensionem, no-

minare accidentia refugiam: quia sensus perceptionibus,

non percipiunt, sed maneat, omnipotenti Dei manu, qui Appen. Job 25. 7.

de terram super nibilum, & extendit Aquilonem super

nibilum, sufficiens, ut Christo Regi gloria sit inhar-

copopei, & substantia sentire existere, etiam extra solum, modo

qui permanent, cum in paxide, & in Sacrae altervatur.

Nam si species illar mera sentire impressiones a Deo in sen-

sibus facta, cum videatur, tangitur, sumuntur Eucharistia,

Sacramentum non est, nisi cum exponitur oculis, aut ta-

ctu, gustu percepitur: quod Ecclesia Catholica sensu-

ac doctrinæ, id est reprobatur. Ceterum specierum illa-

rum mythis apparitus non minus tribundus est miraculo

a nova Philosophia scitatoribus Catholicis, quam acci-

dentia subiecto existentia miraculo tributatur a scholari-

um omnium Theologis, qui peripatetica philosophie,

a S. Thoma Religionis obsequiis mancipatae, principis imbuti sunt. Sicut enim miraculum fuit, quod in columbi-

specie Spir. Sanctus super Christum descendit, & super

Apollitos in specie linguarum ignearum: & quod Christus a

mortuis rediuit in specie Hortulanis, & duabus Disci-

pulis in Castellum Emmaus eundis in peregrini specie

vibilium se praesut: ita miraculum est divina omnipot-

tia, quod Christus Dominus sub panis, uniuerso speciebus

Corpus, ac Sanguinem suum vere, realiter, substantialiter

hominius videndum, tangendum, adorandum, sumendum

exhibetur. Hoc autem specierum nomine Sacra Synodus Tri-

dentina ueritatem, quam accidentium.

CONSECTARIUM X.

Chili Cor. *Fratel, diversique speciebus, Corpus Christi non frangitur nec dividitur, sed integrum sub quacunque particula per se feratur.*

Ita canit Ecclesia in Prosa, Lauda Sion Salvatorem, quam, ut & reliquum Officium SS. Sacramenti, S. Thomas edidit: A sumente non concisus, non confractus, non divisus, integer accipitur. Fratello domum Sacramento, nevarile, sed memento, tantum esse fragmento, quantum soto regimur. Nulla rei nisi figura, sicut tantum si figura, qua nec status, nec figura signata ministratur.

Conferatur ex Floro Diaconi Ecclesia Lugdunensis, in Opere de Actione Missarum: Quando Christus manducatur (inquit) Vitis manducatur: nec occiditur, ut manducatur, sed mortis vivificatur, quando manducatur: resicitur, sed non deficit. Manducatur Christus, vivis manducatus, quia refuxerit ecclesias ne quando manducantur, partes de illo faciamus. Et quando in Sacramento sic fit, Per partes manducantur in Sacramento, & manet corpus integer in celo, & manet item corpus in corde nro.

Sancti duci non potest, quod ipsum Christi Corpus verum frangatur, tunc quia incorripibile est, & impalpabile: tunc quia est totum sub qualibet parte. Unde fratelli in symbolis, five species panis, & vini exercetur.

Et sicut species sacramentales sunt Sacramentum Corporis Christi veri: ita fratio hujusmodi Specierum est Sacramentum Dominicum Pafonis, qui fuit in Corpore Christi vero (inquit S. Th. p. q. 77. art. 7.) Ipsum ita-

*que Corpus Christi non frangitur nisi secundum speciem sacramentalis, & hoc modo intelligenda est confessio Berengarii, relata cap. Brengarii, Dic. 2. De Consecratione, cuius hinc sunt verba: Confessio sancti Romane, & Apollonii Sedis: *& ore, & corde profitemur, Panem, & vinum,**

*qui in Altari ponuntur, post Consecrationem non solum Sacramentum, sed etiam verum Corpus, & Sanguinem Domini nostri Iesu Christi esse, & sensu taliter non solum Sacramentum, sed in veritate manus Sacerdotum trahunt, frangi, & Fidem dentibus attirici. Si (inquit) intelligenda est illa Confessio, Ut fratio, & atritio referatur ad speciem sacramentalis, sub qua vere est Corpus Christi (inquit S. Th.) Quemadmodum scilicet per Incarnationem, & unionem personalem Filii Dei cum humana natura factum est, ut omnes natura humana affectiones, & proprietates Deo tribuantur: ita per Consecrationem panis, & vini, & unionem sacramentalis Specierum panis, & vini cum Corpore, & Sanguine Christi motu quidam, & operationes, que in hujusmodi Speciebus, vel circa eas sunt, Corporis, & Sanguinis Christi, minus quidam proprie, sed vere tamen tribuantur. Hoc sensu Apostoli, ad Cor. 10. sit: *Panis, & vini frangimus, nonne participio Corpus Christi est? Et cap. 11. secundum viam Graeci Tertius, Hoc est Corpus meum, quod pro vobis frangimus. Quid verba Gracorum Liturgie in forma Consecrationis resonant: & Ambrosian Liturgia: Quid pro multis confringetur.**

*Hoc sensu S. Jo. Chrys. Hom. 24, in 1. ad Corin. Cur (inquit) addidit, *Quem frangimus?* Hoc enim licet videtur in Eucharistia: in cruce autem non istud, sed unius ei contrarium. Os enim, inquit, ejus non conteretur. Sed quod non possit est in cruce, hoc in Oblatione patitur pre, & patitur frangi, ut omnes implatur.*

Hoc sensu S. Ambri. Lib. 6. in Lucam, ad c. 9. loquens de Apostolorum ministerio quinque panes a Christo miraculo multiplicatos turbis discordibus distribuendum, sit: In Apostolorum ministerio futura divisio Dominici Corporis, Sanguinisque primitus.

Hoc sensu S. Greg. Lib. 4. Dialog. cap. 58. Hoc singulariter ultima (inquit) ab eterno interitus animam salvam, que illam nobis mortem Unigeniti per mysterium reparat, qui licet refurgens a mortis jam non moritur, & mori ultra non dominabitur: tamen in semper immortali, & incorporeis videntur, pro nobis iterum in hoc Mysterio Oblationis immortali. Ejus quippe Corpus sumitur, ejus Caro in populi salutem paritur, ejus Sanguis non iam in manus est, sed in ore Fidelium funditur.

Hinc ergo perfensus, quale fit pro nobis hoc Sacramentum, quod pro absolutione nostra Passione Unigeniti Filius semper immitatur. Quis enim Fidelium habere dubium possit, in ista immolatione hora ad Sacerdotis vocem colos aperte, in illo Iesu Christi mysterio Angelorum chorus adfert, summis una sociari, terrena celestibus jungi, unumque ex visibilibus, auctor invisibilibus fecit.

Hoc sensu Odo Cameracensis Episcopus in Expositione Canonis Missae, Dic. 3. o miraculum! (inquit) frangebatur inter digerit, sedens incolamus nec Disceptator. Erat integrus, & dividitur in partes: in manus tenetur eti, & de manibus Discipulis se porrigit ad eandem. Hoc significat David, qui, secundum alias translationem, Coram Achis Rege in suis manibus serbatur. Si nos quoridam Christum in Altari consumimus, & permanes, manducamus, & vivis; anterior dentibus, & integrus est. Consumimus autem manducamus, & alterius, non tantum specie, sed

tres non solum forma, sed & substantia! Et mero modo consumimur permanentes, alterius inservimus, distribuimus, sicut per resurrectionem palpandum praebuit ipsius Corpus: ens simili convariate non sit palpabile, quod spirituale est, nec sit spirituale, quod sit palpabile. In specie enim, & sapore panis, & vini manducamus, & bibimus ipsam substantiam Corporis, & Sanguinis, sub eiusdem qualitatibus mutata substantia: ut sub figura, & sapore substantia prioris facta sit vera substantia Christi Corporis, & Sanguinis.

CONSECTARIUM XL.

Corpus Christi non est ubique: sed in celo est ad dexteram Patris, ut in locis in Eucharistia vero sub speciebus obvius tecorum conferatis, ut in Sacramento.

Christus quidem, quatenus Deus, est ubique; sed illum quatenus homo est, ubique est, sed aliter Hæretici, Bernini, Ulyssius, & eorum Sectatores. Quia Hæretici refutant Scriptura sacra veris expressis. Jo. 6. Cum videlicet turba, quisquis non esset ibi. Eccl. 11. Christus ipse ait: Non eram ibi. Cap. 16. Religio Mundum, & rado ad Patrum. Marci 16. Surrexit, non est hic. Refutant secundum idem error Conciliorum orculis, scilicet Lateranensis sub Martino I. Consultatione 5. can. 4. Synodi sexta Oecumenicae Actione 7. Synodi septima Actione 6. declarantur, Cœlum circumscriptum esset, & invenirentur scriptum circumscriptum Corpore, in circumscripitione Deitatis. Tertio.

Hypothesis ubiquitatis Corporis Christi evenit Eucharistia institutione pendet, & i ritu, & verbis, que ille prescripsit: at post Corpus Christi ubiquitatem, quod in Eucharistia prescripsit est, ab institutione, & verbis Christi non penderet: ejus enim Corpus esset in pane ante verba Confessionis, imo ante institutionem Eucharistie. Siquidem id haberet vi unionis sua cum persona verbi. Sequitur præterea ex ista hypothese, Corpus Christi ore corporis vere manducari non posse, sed solum ore spirituali, per fidem, & gratiam, seu energiam, & effectum, adeoque manducari non posse nisi a p[re]t[er]ib[us]. Quicquid enim manducatur, id moveri necesse est, a manu in os, ab ore in stomachum trahi. At si Corpus Domini esset ubique, moveri nullo modo posset, aut a manu in os, ab ore in stomachum trahi: in ore enim esset, ac in stomacho antequam panis ex p[re]terire: vere igitur non manducatur: sicut deus, qui ubique est, non mouetur cum rebus, in quibus est, & deo licet sit in pane, non tamen manducatur cum pane: & licet sit in aere, non tamen attrahitur cum aere intra p[re]testus, neque ejicitur, cum respiramus. Denique si Corpus Christi esset ubique, non egremus Eucharistia, ut Corpus habemus: siquid illud habemus in pane, & vino, & in quolibet cibo, quo ad selectionem uitum: adeoque falsa esset illa S. Augustini Sententia Lib. 20. Contra Faustum, cap. 13. Noster autem Panis, & Calix non quilibet... sed certa Consecratione mysterium fit nobis Corpus Christi, non nascitur. Prinde quod non nascit, quoniam sit panis, & calix, alimentum est rationabile, non Sacramentum Religionis. Perficimus igitur eum Lutheranus Hypothesum ubiquitatis Corporis Christi evenerit Eucharistie Sacramentum.

In Eucharistia tamen est Christi Corpus sub speciebus obvius locorum conferatis: ut in Sacramento. Quod incrementibus videtur non debet. Si enim humano verbo Deus omnibus locorum praefixisti, ut non tantum ipsum, sed etiam vox, qua confecratus quedammodo restitus, ad milles homines eadem simul, & totaque per teat[er]e valeat; nam hoc ipsum de omnipotenti Deinico, & omnipotente, & cetero Verbo, & de carne ejus, quam similiter, ut nobis ipsum Verbum apparet, vestris, & tibi per p[re]ceptum.

Cibus Christi sub speciebus obvius locorum conferatis: ut non tantum ipsum, sed etiam vox, qua confecratus quedammodo restitus, ad milles homines eadem simul, & totaque per teat[er]e valeat; nam hoc ipsum de omnipotenti Deinico, & omnipotente, & cetero Verbo, & de carne ejus, quam similiter, ut nobis ipsum Verbum apparet, vestris, & tibi per p[re]ceptum.

Eius quippe Corpus sumitur, ejus Caro in populi salutem paritur, ejus Sanguis non iam in manus est, sed in ore Fidelium funditur.

Hinc ergo perfensus, quale fit pro nobis hoc Sacramentum, quod pro absolutione nostra Passione Unigeniti Filius semper immitatur.

Quis enim Fidelium habere dubium possit, in ista immolatione hora ad Sacerdotis vocem colos aperte, in illo Iesu Christi mysterio Angelorum chorus adfert, summis una sociari, terrena celestibus jungi, unumque ex visibilibus, auctor invisibilibus fecit.

Hoc sensu Odo Cameracensis Episcopus in Expositione Canonis Missae, Dic. 3. o miraculum! (inquit) frangebatur inter digerit, sedens incolamus nec Disceptator. Erat integrus, & dividitur in partes: in manus tenetur eti, &

de manibus Discipulis se porrigit ad eandem. Hoc significat David, qui, secundum alias translationem, Coram Achis Rege in suis manibus serbatur. Si nos quoridam Christum in Altari consumimus, & permanes, manducamus, & vivis; anterior dentibus, & integrus est. Consumimus autem manducamus, & alterius, non tantum specie, sed

De Sacramento Eucharistie.

immemorante sed ex gloria, & potestate humanitati Christi post eum Resurrectionem collata, derivatur. Carnem enim Christi (inquit Aligerus Lib. 1. c. 4.) substantialiter quidem eamdem cum Deo non dicimus: sed profecto cum Apostolis dicat, Quia omnia subiecta sunt ei, præterem, quæ subiectis sibi omnia, & ipse Filius Dei testatur. Quia omnis potestas ei data est; sic in inuite persona Deo coniunctam credimus, ut quod habeat Deus per naturam, hoc ipsa per gratiam. Cui ergo non habuit simus, & Angeli modo habeant, in quantacunque intervallo locorum, nullum temporis intervallo, nimis, nisi celestes pertinuant, non tamne habeant, ne unice recidunt, ibi remansent. Quo privilegio habent. Hunc S. Joan. Chrysostom. Homil. 84. in Joannem, ad h[ab]itum, Et continuo exivit Sanguis, & aqua, ait: Hinc mysteria orum habent, ut quod in Deum tendit. Et S. Aug. Lib. 2. Contra Epistolam Parthenianam, cap. 6. ait: Utum, atque idem sacrificium propero nomen Domini, quod invocare, & semper sanctum est, ex tale cuius sit; quali corde ad accipendum accesserit. Qui enim Rom. 6. 9. ait: Corpus Christi non coram non rumpit.

CONSECTARIUM XII.

Quamvis species sacramentales interdum corrumpantur, corruptio ramet illa in Corpus Christi non redditur. Christus enim resurgens ex mortuis jam non moritur, mors illud non dominabitur (ut sit Apost.) Sic ut igitur in ipsius Divinitatem, propter unionem personalem cum natura humana, in primis natura fieri corporis infirmities, ac passione minime redundantur: ita nec specter immunitatio, & corruptio in Christi Corpus jam immortale, & in corruptio refundit proper unionem illius Sacramentum cum speciebus. Sic Sol in luce sine foribus volatur, nullum inde contrahens faciliter. Sic in medio Rubi ardentes Angelus Dei personam gerens sine laetitia versatur: sic in ore, & stomachum impiorum se traxi patitur, quorum anima qualiter fentis fuditur. Tantum igitur, ut praeterea realis Corpus, & Sanguis Christi in Eucharistia neganda sit ex hoc quod species mutacionis, & corruptioni sunt obnoxia, non vero Corpus, & Sanguis Christi, ut potius agnoscere debemus, quod fides docet, Sanctum Dei non vide corruptionem; sed tamen ex miraculo, quo species post confeerationem confervantur, sequitur corruptionem panis, & vini que ad corruptionem panis, & vini tamen confeerationem sufficiunt. In his autem defunctum Corpus, & Sanguis Christi, non quidem cum primum ad corruptionem tendunt, sed cum consummata corruptio est. Unde S. Cypr. Tract. De Laps., art. 11. Et alio nosfer Verbum, effidit pro nobis suum Sanguinem: salutem humanam nature affert, per quem qui in Deum credimus, ad mammam Paris, qui curarum oblationem inducit, nempe Verbum configit. Illi igitur vere beat, qui hanc latenter mammam. Si in Christo regenerari sumus, qui nos regeneravit, proprie latet nra, nempe Verbo. Quidquid enim generavit, si, quod generavit, prostrans alimenatum præcepit & conservans. Hinc S. Ambros. Lib. 5. De Sacramentis cap. 4. ille, inquit: Panis vita aeterna, qui anima nostra substantiam fulcit. Hunc rationem usurpat Concilii Tridentini Catechismus. Quemadmodum, inquit; corpus cibo naturali non conservatur modo, sed etiam auger, gustusque novum quod ex eo voluptem, & suavitatem percipit: ita etiam facie Eucharistia cibus non solam animam sustinet, sed vires illi addit, effectuque, ut Spiritus divinarum rerum delectatione magis commoveretur: ob eam causam sit, ut gratiam hoc Sacramento tribui, recte, & veritatem dicatur. Jure enim Manne comparari potest, de quo scriptum est Sopitrix 6. 20. Angelorum oea nutriti populus tuum, & paratum panem de celo præstigiis suis sine labore, & omnem delictamentum in se habentem, & omnem sapientiam suam.

Seriо, eti[us] m[od]is cordis, aut a bruis quibuslibet animalibus devorari Holti confecratis contingere, substantiam corporis Christi sub illa esse non definetur, quod species illius minor est. In contraria quidem sententia fuerunt Guittaudus Lib. 2. de Veritate Eucharistie, Magister Sententiarum Lib. 4. Dic. 13. & 1. Inven. III. Lib. 4. De Mysteriis Missae, c. 11. Verum opinionem illam improbat S. Th. 3. p. q. 80. art. 3. Drogat enim (inquit) veritas huius Sacramentis ad quae pertinet, ut materialiter species Corpus Christi sub eis esse non defiat. Nec sicut dividitur, sed etiam non convenit ut eis in Sacramento.

CAPUT III.

De Effectibus Sacramenti Eucharistie.

PROPOSITIO PRIMA.

Per Eucharistia Sacramentum gratia confortur eis, qui illud pure, & sante accipiunt.

Christus enim vere in hoc Sacramento continetur: qui sicut in mundum visibiliter veniens, vitam gratia hominibus contulit, secundum illud Joan. 1. Gratia, & veritas per Iesum Christum facta est: ita in hominem sacramentaliter veniens, vitam gratia operatur; secundum illud Joan. 6. Panis, quem ego dabo, Caro mea est pro Mundi vita... Et qui manducat me, & ipse vitæ proper me. Unde S. Cyrilus Lib. 4. in Joan. ait: Quoniam visibilia facta est Caro Salvatoris, utpote Vitæ secundum naturam, Verbo nimirum diviso uita, cum illam degustabis, tunc vitam habuimus in nobis; si quoque simili uita, quoniam amissum est Verbo inhabitans. Qui igitur pietatis, & religiosi ludicri affecti huius Sacramentum sumunt, nemini dubium esse debet, quin ita Filium Dei in se admittant, ut ejus Corpus tamquam vita valet locis; & singulis tota intercessu presentia sacramentali, Id autem non ex

immemorante sed ex gloria, & potestate humanitati Christi post eum Resurrectionem collata, derivatur. Carnem enim Christi (inquit Aligerus Lib. 1. c. 4.) substantialiter quidem eamdem cum Deo non dicimus: sed profecto cum Apostolis dicat, Quia omnia subiecta sunt ei, præterem, quæ subiectis sibi omnia, & ipse Filius Dei testatur. Quia omnis potestas ei data est; sic in inuite persona Deo coniunctam credimus, ut quod habeat Deus per naturam, hoc ipsa per gratiam. Cui ergo non habuit simus, & Angeli modo habeant, in quantacunque intervallo locorum, nullum temporis intervallo, nimis, nisi celestes pertinuant, non tamne habeant, ne unice recidunt, ibi remansent. Quo privilegio habent. Hunc S. Joan. Chrysostom. Homil. 84. in Joannem, ad habitum, Et continuo exivit Sanguis, & aqua, ait: Hinc mysteria orum habent, ut quod in Deum tendit. Et S. Aug. Lib. 2. Contra Epistolam Parthenianam, cap. 6. ait: Utum, atque idem sacrificium propero nomen Domini, quod invocare, & semper sanctum est, ex tale cuius sit; quali corde ad accipendum accesserit. Qui enim Rom. 6. 9. ait: Corpus Christi non coram non rumpit.

Nat. Alex. Theol. Tom. I.

810

